

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/509/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214202487
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2214202487.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o 755,65 eur, o odvolaniach žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 24. júna 2014 č. k. 5C/110/2014-54 a proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda z 21. augusta 2014 č. k. 5C/110/2014-67 takto

rozhodol:

Odvolačiaci súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa r u š í .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobkyne (ktorou sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala zaplataenia majetkovej škody 125 eur a nemajetkovej ujmy 630,65 eur), pričom žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej (o žalobe založenej na tvrdenom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Galanta v exekučnom konaní vedenom týmto súdom podľa názoru súdu prvého stupňa pod sp. zn. 8Er/1066/2011 s následným vyvodzovaním zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup) odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, § 4 ods.1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2, § 15, § 16, § 17, § 18 a § 19 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2012 (ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“), § 9 ods. 2 a § 19 ods. 1 zodpovednostného zákona v aktuálnom znení; § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ a § 44 ods. 2 E. p. (Exekučného poriadku č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do i po 31.5.2011); § 119 a § 120 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom dôvodil o. i. tým, že vo vyššie označenom konaní galantského okresného súdu nešlo konštatovať nesprávny úradný postup súdu, ak tam bol zistený rozpor exekučného titulu (predstavovaného rozhodcovským rozsudkom) so zákonom, preto došlo aj k zamietnutiu žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a následnému zastaveniu exekučného konania a v takomto prípade nemalo význam, že rozhodnutie bolo vydané až po uplynutí 15 dní od doručenia žiadosti, pokiaľ E. p. ustanovil lehotu len pre prípad nezistenia rozporu titulu so zákonom a udelenia poverenia (o aký tu nešlo) a navyše v prípade exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) táto lehota neplatila ani pre vydanie poverenia. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie existencie nesprávneho úradného postupu, preto dokazovanie splnenia ďalších dvoch podmienok považoval súd prvého stupňa za nadbytočné a nehospodárne. Keďže dospel k záveru, že nárok žalobkyne neexistuje a premlčanie sa skúma len pri existujúcom nároku, žalovanou vznesenou námietkou premlčania sa nezaoberal. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne len paušálnym odkazom na § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalovanej, ktorá si náhradu trov neuplatnila a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podala v celom rozsahu včas odvolanie iba žalobkyňa a navrhla ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ďalej že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a tiež, že neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Vytkla mu tiež, že rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou (obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z.), hoci interpretácia hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti aj založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti aj po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, nie je možná. Uplatnením opačného názoru de iure aj de facto došlo k aplikácii princípu priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej mu vytkla, že vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, pričom súdu neprislúcha ani polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd prvého stupňa svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase). Zodpovednosť štátu podľa takejto judikatúry vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, avšak dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, keď je to najmä štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil žalobkyni povinnosť do 3 dní od právoplatnosti uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie 20 eur a toto rozhodnutie neodôvodnil právne ani vecne.

Aj proti takémuto uzneseniu podala včas žalobkyňa odvolanie a navrhla ho zrušiť bez náhrady, namietajúc absenciu odôvodnenia ako jednej zo zákonom predpísaných náležitostí súdneho rozhodnutia. V sadzobníku súdnych poplatkov nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania proti rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škodu spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Analogické rozširovanie úkonov podliehajúcich poplatkom podľa Ústavy Slovenskej republiky neprichádza do úvahy. Podľa ustanovenia § 18ca ZoSP (zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení nesk. zmien a doplnení), ako prechodného ustanovenia v zákone, možno podľa predpisov účinných od 1. októbra 2012 vybrať poplatky len v konaniach začatých po takomto čase a o takýto prípad tu nešlo (žaloba bola podaná v septembri 2012). Poplatková povinnosť nie je jasne a jednoznačne stanovená a žalobkyni bola uložená v rozpore so zákonom v prípade kde ju nemala. Spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania. V čase začatia konania bolo súdne konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov (išlo o vecné oslobodenie), teda konanie bolo od poplatkovej povinnosti oslobodené celé. Žalobkyňa poukázala na rozhodovaciu prax okresných súdov (uznesenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/842/2012 zo 16.10.2013 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 16C/174/2012 z 3.1.2014), ktoré pristúpili k zrušeniu uznesení o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie podľa položky 7a.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania obe veci ako celok (pretože v prípade rozsudku od rozhodnutia vo veci samej bolo závislým i rozhodnutie o trovách konania a u uznesenia povaha odvolacích námietok vylučovala len čiastočný prieskum správnosti rozhodnutia, nakoľko sa tu dôvody pre uloženie alebo naopak neuloženie poplatkovej povinnosti museli vzťahovať na celý poplatok) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo o prejednanie /aj/ veci samej, popri tom však nie o prípad, v ktorom by bolo nutným prejednávanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal vec na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a potrebu pojednávania si nevyucoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nemožno považovať za vecne správny (a nemožno inak, než ho zrušiť) z dôvodu, že súd prvého stupňa zaťažil konanie vadou, ku ktorej je odvolací súd povinný prihliadať aj z úradnej povinnosti a ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; napadnuté

uznesenie o poplatkovej povinnosti za odvolanie nebolo správnym predovšetkým pre vadné právne posúdenie veci.

Podľa § 4 ods. 1 písm. k/ ZoSP v znení platnom a účinnom do 30. septembra 2012 (teda aj v čase začatia konania v prejednávanej veci dňom 27. septembra 2012 - pozn. odvolacieho súdu) od poplatku je oslobodené (o. i.) súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

S účinnosťou od 1. októbra 2012 bolo práve odcitované ustanovenie zo zákona (i tu rozumej zo ZoSP) vypustené a zároveň bol sadzobník doplnený tak, že sa v ňom bola za položku 7 vložená položka 7a, podľa ktorej poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je 20 eur (v tejto súv. por. čl. II body 3 a 14 a čl. VII zákona č. 286/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony).

Podľa § 6 ods. 2 prvých dvoch viet ZoSP ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni a poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Podľa § 18ca ZoSP (inak ustanovenia nadpísaného marginálnou rubrikou „Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012“ a do ZoSP vloženého práve zákonom č. 286/2012 Z. z., tu por. i čl. II bod 12 takéhoto zákona) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

V prejednávanej veci nemohlo byť absolútne žiadnej pochybnosti o tom, že konanie (ako celok) tu začalo ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona, vyjadrujúceho úmysel tuzemského zákonodarcu opustiť u konaní vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej tiež „konania o zodpovednostných nárokoch voči štátu“) inštitút vecného oslobodenia od súdnych poplatkov. Pri posudzovaní legitimity zámeru súdu prvého stupňa zaťažiť žalobkyňu poplatkovou povinnosťou za odvolanie bolo rozhodujúcim to, že aj pri uzákoňovaní vypustenia ustanovenia, oslobodzujúceho od súdnych poplatkov konania o zodpovednostných nárokoch voči štátu, bola príslušná úprava sprevádzaná štandardným prechodným ustanovením, zakotvujúcim zjednodušene to, že po začatí hry sa jej pravidlá nemajú meniť. Z pohľadu existencie či neexistencie poplatkovej povinnosti pritom význam mal len stav v čase začatia konania (opäť rozumej ako celku), pretože opak (úmysel vyberať v konaniach začatých pred nadobudnutím účinnosti diskutovanej právnej úpravy „aspoň“ poplatky za odvolacie konania, začaté až po nadobudnutí účinnosti zákona č. 286/2012 Z. z.) mal byť vyjadrený presne a nedostatok takéhoto presného vyjadrenia bolo treba vyložiť na ťarchu štátu a nie potenciálneho poplatníka. To musí platiť tým skôr, ak pomôcť si tu nejde ani pokusmi odvolávať sa na úpravu z taktiež vyššie citovaného § 6 ods. 2 ZoSP, použiteľného len v prípadoch ustanovenia poplatku za konanie (o aký prípad tu pre splatenie iba žaloby - na rozdiel od iných prípadov uvedených v položkách 5 písm. a/ - d/, 9a, 10 písm. e/ - h/ a 18a sadzobníka - nejde) a predpokladajúceho v odvolacom konaní vo veci samej (o aké by zhodou okolností v tejto konkrétnej veci šlo) poplatky rovnakou sadzbou ako v konaní na súde prvého stupňa, keďže takouto argumentáciou by aj v prejednávanej veci šlo dospieť iba k záveru o nulovej sadzbe poplatku (čiže o nemožnosti jeho vyrubenia).

Uloženie poplatkovej povinnosti preto nemohlo obstať (zvlášť ak so žalobkyňou bolo treba súhlasiť i v tom, že napadnuté uznesenie neobsahovalo žiadne dôvody a bolo tak nepreskúmateľným) a odvolaciemu súdu tak neostalo iné, než napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa (práve uvedené nerešpektujúce) podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ aj i/ O. s. p. i s použitím ustanovenia § 12 ods. 3 ZoSP zrušiť (s nutnosťou suplovania tým pasivity súdu prvého stupňa, ktorý za vyššie opísaného stavu vecí aj podľa § 210a O. s. p. mal odvolanie vybaviť tak, že mu plne vyhovie sám, ale tak neurobil), ako to vyplýva z druhej vety tohto uznesenia odvolacieho súdu.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom účastníkovi konania sa podľa ustálenej judikatúry súdov zásadne rozumie taký závadný postup súdu, uplatnením ktorého dochádza k odňatiu tých práv, ktoré účastníkovi platné procesné právo (teda O. s. p. a iné s ním súvisiace právne predpisy) priznáva. K takémuto odňatiu (teda nerešpektovaniu) práv pritom môže dôjsť ako v priebehu konania vedúceho k vydaniu určitého rozhodnutia súdu, tak i samotným vydaním rozhodnutia (pokiaľ samozrejme takémuto rozhodnutiu možno vytykať nerešpektovanie konkrétneho procesného práva účastníka zaručeného mu Občianskym súdnym poriadkom). Vada predpokladaná ustanovením § 221 ods. písm. f/ O. s. p. (a inak aj ďalšia vada podľa písm. g/ toho istého ustanovenia predstavovaná rozhodnutím vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (zaručeného v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, teda ústavného zákona č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uverejneného v prílohe oznámenia ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Podľa už pomerne vyprofilovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12.5.2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a tiež Najvyššieho súdu SR (rozsudok z 27.4.2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky vymedzuje ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a korektným i ústavne konformným výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. i prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť príslušné zistenia vyodené. Ak napokon povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je aj odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa podľa okolností prípadu vyporiada i s prípadnými špecifickými námietkami účastníka); porušením takéhoto práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma i možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo dokonca i mimoriadnych opravných prostriedkov. Z už uvedeného musí byť však zjavné i to, že aj tzv. nepreskúmateľnosť rozsudku pre nedostatok dôvodov či ich nezrozumiteľnosť je porušením práva na spravodlivé súdne konanie a aj výskyt takejto vady zakladá nielen dôvodnosť odvolania, ale aj nevyhnutnosť rozhodnutia odvolacieho súdu spôsobom predpokladaným v ustanovení § 221 O. s. p. (zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa).

Žalobkyňa žalobu založila na tvrdenom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Galanta (s následným vyvodzovaním zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup) v exekučnom konaní vedenom týmto súdom pre neplnenie záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 2550333 dlžníčkou: T. R., nar. XX.X.XXXX, ktorému po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridilil sp. zn. EX2779/2010 a exekučný súd žalobkyni neoznámil spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde. Uviedla, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 21.2.2011 (konanie pritom začalo 16.3.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ku ktorému došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (s omeškaním viac ako 342 dní). Ako dôkaz navrhla súdny spis exekučného súdu založený pre takéto exekučné konanie.

Súd prvého stupňa však pripojil iný exekučný spis - spis Okresného súdu Galanta sp. zn. 8Er/1066/2011, v exekučnej veci oprávnenej totožnej so žalobkyňou, vedenej však proti inej povinnej: T. R., nar. XX.X.XXXX (rovnaké meno a priezvisko, iný dátum narodenia), pre vymoženie pohľadávky oprávnenej 1.040,87 eur s príslušenstvom vzniknutej neplnením povinnou záväzku vyplývajúceho z inej zmluvy - Zmluvy o úvere č. 205500231, vedenej u súdneho exekútora pod inou spisovou značkou - sp. zn.

EX 8481/11 a ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku pri svojom rozhodovaní vychádzal z neexistencie vadného postupu súdu v takomto inom exekučnom konaní, zjavne sa týkajúcom vymoženía inej pohľadávky od inej povinnej.

Odvolačí súd lustráciou a dopytom z 15.7.2015 zistil, že exekučný spis týkajúci sa neplnenia záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 2550333 dlžníčkou: T. R., nar. XX.X.XXXX, ktorému po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil sp. zn. EX 2779/2010, bol na Okresnom súde Galanta vedený pod sp. zn. 5Er/390/2010, tento spis je aktuálne pripojený k spisu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/351/2015, 9 Co/352/2015.

Rozhodujúci skutkový stav pre vyslovenie záverov súdom prvého stupňa sa tak ukázal byť nenáležite zisteným, pretože zo strany súdu prvého stupňa, bolo potrebné sa vysporiadať s tým, či exekučnému súdu nešlo vytknúť nesprávny postup v žalobkyňou uvedenom exekučnom konaní a nie v inom exekučnom konaní rovnakej oprávnenej ale inej povinnej. Pokiaľ si súd prvého stupňa neurobil jasno v tejto zásadnej otázke, nemohol jednoznačne rozhodnúť ani o tom, že žalobu zamietá a jeho rozhodnutie (napadnutým rozsudkom) bolo preto predčasné. Toto považuje odvolací súd za vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Takýmto postupom súdu prvého stupňa došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (čo bolo jednou z odvolacích námietok), súd prvého stupňa nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných O. s. p., porušil ich právo na spravodlivý súdny proces a zaťažil konanie vadou, ku ktorej je odvolací súd povinný prihliadať aj z úradnej povinnosti. Vzhľadom na výskyt takejto vady a jej dôsledky už odvolací súd nepovažoval za potrebné ani hospodárne vecne sa zaoberať aj s ostatnými odvolacími námietkami žalobkyne.

Vzhľadom na vyššie uvedené, v záujme zachovania práva účastníkov na spravodlivý proces so všetkými jeho atribútmi v oboch stupňoch súdov odvolaciemu súdu neostávalo iné, než napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O. s. p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, opätovne prejednať vec, v prípade potreby doplniť dokazovanie, podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť výsledky celého konania a až potom opätovne rozhodnúť o veci, o trovách konania a podľa § 224 ods. 3 O. s. p. tiež o trovách tohto odvolacieho konania.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.